

Διά χειρός αὐτονόμου

του Νικ. Λ.Γ. Λιναρδάτου

«**Τ**ό κόμμα απλώς μηχανισμός εξουσίας». Τό εἶπε ὁ πρόεδρος καί ἐννοοῦσε τό «κίνημα». Πόσο, ἀλήθεια, τοῦς πονάει ἡ παράταση τῆς παραμονῆς τους μακράν τῆς κρατικῆς ἐξουσίας; Τόσο πού χάνουν τό μυαλό τους. Κυριακή 30 Σεπτεμβρίου. Τίτλος σοβαρῆς -ἔτσι χαρακτηρίζεται- ἐφημερίδας: «Κυβέρνηση 20 μηνῶν». Ἀπό τὴν ἀρχὴ τοῦ σχετικοῦ ρεπορτάζ: «Σέ τεντωμένο σχοινί θά βαδίζει ἀπὸ αὔριο ἡ κυβέρνηση, ἡ ὁποία φαίνεται νά ἔχει περιορισμένο χρονικό ὀρίζοντα διαρκείας μόλις 20 μηνῶν ὡς τὶς εὐρωεκλογές τοῦ 2009 (ἀκολουθεῖ τὴν ἀνοίξη τοῦ 2010 ἢ ἐκλογή τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, ὁπότε δέν ἀποκλείεται νέα προσφυγὴ στίς κάλπες)». Λόγος παράλογος. Μετρᾶνε μόνο οἱ κυβερνητικὲς σκοπιμότητες.

Τί σχέση μπορεῖ νά ἔχουν οἱ εὐρωεκλογές μέ τὶς ἐσωτερικὲς πολιτικὲς ἐξελίξεις; Θά ρίξουν τὴν Κυβέρνηση; Πῶς καί γιατί; Δεύτερη χρονικὰ αἰτία ἡ ἐκλογή τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας. Ἔτσι λένε. Πότε τὰ τελευταῖα χρόνια ὀδήγησε σέ γενικὲς ἐκλογές; Ὅταν ἦταν τό ΠΑΣΟΚ στὴν ἐξουσία ἐπρότεινε τόν κ. Κ. Στεφανόπουλο, προσωπικότητα τοῦ ἀντίπαλου συντηρητικοῦ χώρου. Καί ὅταν ἦταν στὴν κυβέρνηση ἡ Ν.Δ. ἐπρότεινε τόν κ. Κάρολο Παπούλια, τοῦ σοσιαλιστικοῦ χώρου. Ἐξελέγησαν σχεδόν παμψηφεί. Ἄν δηλαδή, ἡ κυβέρνηση δέν ἐπιθυμεῖ ἐκλογές τό 2010 καί προτείνει ὡς ὑποψήφιο πρόεδρο πάλι τόν κ. Κ. Παπούλια ἢ τόν κ. Κ. Σημίτη, θά τοῦς καταψηφίσει τό ΠΑΣΟΚ; Θά γίνεῖ ἡ χλεύη νικητῶν καί ἡττημένων, γιά νά παραφράσουμε γνωστὴ διατύπωση τοῦ Γεωργίου Παπανδρέου παπποῦ.

Στὴν ἴδια ἐφημερίδα πολιτικός ἀναλυτὴς παρατηρεῖ μέ βεβαιότητα αὐθεντίας, ὅτι ὁ Καραμανλῆς «διαισθάνεται ὅτι ἡ σημερινὴ κυβέρνηση δέν προορίζεται νά μακροημερεύσει». Διαισθάνομαι: Νιώθω, προαισθάνομαι κάτι παρά τό ὅτι δέν εἶναι ἄμεσα ἀντιληπτό (Λεξικό Γ. Μπαμπινιώτη). Εἶναι ὁμως ἀντιληπτό ἀπὸ τόν καλὸ δημοσιογράφο. Εἶναι σίγουρος. Ὑπὸ τὴν κυριαρχία τοῦ πάθους τους γιά τόν χαμένο παράδεισο (τῆς ἐξουσίας) δέν θέλουν νά καταλάβουν ὀρισμένα πολὺ ἀπλά πράγματα. Ὅπως π.χ. ὅτι κανένας βουλευτῆς δέν θέλει πρόωρες ἐκλογές. Διότι δέν εἶναι σίγουρος ὅτι θά ἐπανεκλεγεῖ. Καί ἐπειδὴ οἱ ἐκλογές εἶναι πολυδάπανες. Χρειάζονται πάρα πολλὰ χρήματα. Πού δέν βρίσκονται εὐκόλα. Μέ ἀξιοπρέπεια.

Ἄλλη παρατήρηση -σέ «Γνώμη»- ἄλλου σχολιαστῆ στὴν σοβαρὴ ἐφημερίδα: «Μήπως θά ἔχουμε τόν Καραμανλῆ στὴν κυβέρνηση καί τόν Καρατζαφέρη στὴν ἐξουσία;». Ἐκατάπιεμε τόν Μάρκο Βαφειάδη στὴ Βουλή. Τώρα μάς προκαλεῖ δυσπεψία ὁ Καρατζαφέρης! Ἡ ἀνησυχία παρουσιάζεται νά προκαλεῖται ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀποσύρσεως τοῦ διαβόητου βιβλίου τῆς Στ' Δημοτικῆς. Ἐγὼ ἀντιστρέφω τό ἐρώτημα. Θέλει, ὅπως καί ὄλοι ὅσοι ὑπερασπίστηκαν τό βιβλίον, τὰ παιδιά τῶν Ἑλλήνων νά μαθαίνουν (οἱ ἐρμηνεῖες, οἱ ὁποῖες καί ὅπως ἀναγράφονται στὴ συνέχεια εἶναι κατὰ λέξη καί πλήρης ἀντιγραφή ἀπὸ τὰ «γλωσσάρια» τοῦ βιβλίου) νά ἐμπεδώνουν ὅτι:

«Προτεστάντες: Ὀνομάζονται οἱ Διαμαρτυρόμενοι Καθολικοί». (Ἄρα Καθολικοί, οἱ ὁποῖοι διαμαρτυρήθηκαν γιά τὰ ὅσα εἶπε ὁ Πάπας κατὰ τοῦ Ἰσλάμ, εἶναι προτεστάντες). Μὴ γελάτε.

«Ἐρρίκος Η': Πορτογάλος ἡγεμόνας γνωστός ὡς Ἐρρίκος Θαλασσοπόρος». (Ασυγχώρητη σύγχυση ἀκόμη καί γιά μαθητὴ Λυκείου. Πρόκειται γιά δύο τελείως ἄσχετα πρόσωπα. Κατὰ τὴν ἐποχὴ πού ἐξιστορεῖται δέν ὑπάρχει Ἐρρίκος ἡγεμόνας τῆς Πορτογαλίας. Ὁ Ἐρρίκος ὁ Θαλασσοπόρος ἦταν ἀπλὸς πρίγκηπας. Καί ὡς Ἐρρίκος Η' εἶναι γνωστός ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας (1509-1547), ὁ ὁποῖος ἔστειλε ἐξὶ συζύγους του νά τόν προῦπαντήσουν στὸν παράδεισο).

«Ἄζτέκοι, Ἴνκας: Σημαντικοί πολιτισμοὶ τῆς Ἀμερικῆς πρὶν [ἀπὸ] τὴν ἀνακάλυψή τους ἀπὸ τόν Κολόμβο». (Λαοὶ ἦταν, κυρίᾳ ῤεπούση καί οἱ ἄλλοι τρεῖς διακεκριμένοι ἐκπαιδευτικοί, λαοὶ πού εἶχαν ἀναπτύξει ἀξιόλογους πολιτισμούς. Ἡ ὑπαρξὴ τῶν λαῶν αὐτῶν ἐγινε γνωστὴ στοὺς Ἰσπανοὺς δεκαετίες μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Κολόμβου. Δέν τοὺς ἀνακάλυψε).

Ἡ συνέχεια στὴν τελευταία σελίδα

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Διά χειρός αὐτονόμου

του Νικ. Λ.Γ. Λιναρδάτου

«Φιλόσοφοι: Ονομάζονται έτσι οι φορείς του Διαφωτισμού». (Ο Άριστοτέλης συνεπώς, ως μη φορέας του Διαφωτισμού, δέν ήταν φιλόσοφος. Ήταν μικροπωλητής πασατέμπου, γιά νά περνάνε τήν ώρα τους οι χασομέρηδες. ΄Αμ αυτοί οι «φορείς», γιά παιδιά 12-13 χρόνων!).

«Δεισιδαιμονίες: ΄Ιδέες καί πρακτικές τών ανθρώπων πού είναι αντίθετες μέ τή λογική». (΄Αν δηλαδή ἐγώ θγαίνω στόν δρόμο ξεθράκωτος, προφανώς πρακτική αντίθετη μέ τή λογική, αυτό είναι δεισιδαιμονία. ΄Εγώ δέ δεισιδαίμων. Κατά τήν κυρία Ρεπούση καί τούς άλλους. ΄Ενώ εἶμαι τρελός γιά δέοιμο).

«Ὅρθός λόγος: ΄Η χρήση τής λογικής γιά τήν ἐρμηνεία τοῦ κόσμου». (΄Ετσι ἐλύθηκε τό ἀγωνιώδες μεταφυσικό ἐρώτημα τών παιδιών ἡλικίας 12-13 χρόνων. Τό νόημα τοῦ κόσμου. Τής ζωής καί τοῦ σύμπαντος. Καί κατανόησαν τί θά πεί ὀρθός λόγος).

«Δικτατορία: Πολιτικό σύστημα διακυβέρνησης, πού ἀνατρέπει τό δημοκρατικό πολίτευμα καί ἐπιβάλλει μέ στρατιωτικά μέσα τήν ἐξουσία του». (Δέν ἦταν λοιπόν δικτατορίες ἡ ναζιστική τοῦ Χίτλερ, ἡ φασιστική τοῦ Μουσολίνι, οὔτε ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου στή Σοβιετική ΄Ενωση, γιὰτί σέ καμμία ἀπό αὐτές ἡ ἐξουσία δέν ἐπιβαλλόταν μέ στρατιωτικά μέσα. Οὔτε ἡ δικτατορία τοῦ ΄Ιωαννίδη, στά καθ΄ ἡμᾶς, ἦταν δικτατορία, διότι δέν ἀνέτρεψε δημοκρατικό πολίτευμα. ΄Ανέτρεψε ἄλλη δικτατορία, τοῦ Παπαδόπουλου).

«Δημοκρατικός Στρατός: ΄Ετσι ὀνομάζεται ὁ στρατός πού συγκροτεῖται στή διάρκεια τοῦ ΄Εμφυλίου πολέμου ἀπό μέλη τοῦ Ε.Α.Μ.». (Ὄνομάζεται ἔτσι ἀπό ποιούς; Μόνο ἀπό μέλη τοῦ ΕΑΜ; Ἀπό πού νά ἀρχίσει καί πού νά τελειώσει κανείς).

΄Η πύ πάνω ἐπεξήγηση τής ἐννοίας «δημοκρατικός στρατός» ἀναφέρεται στήν κατωτέρω (ἀντιγράφων) ἐξιτόρηση: «΄Η κυβέρνηση ΄Εθνικής ΄Ενότητας, ἡ ὁποία σχηματίζεται ἀπό τίς δύο παραπάνω κυβερνήσεις [τήν ἐξόριστη καί τοῦ Βουνοῦ] δέν καταφέρνει νά ἀποτρέψει τόν ΄Εμφύλιο πόλεμο, πού ξεσπά τό 1946 ἀνάμεσα στό δημοκρατικό στρατό καί τήν κυβέρνηση. Τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1949 ὁ ΄Εμφύλιος πόλεμος ὀλοκληρώνεται [ὀλοκληρώνω: φέρω εἰς πέρας κάτι, ὥστε νά γίνει ὀλόκληρο, πλήρες, Γ. Μπαμπινιώτης] μέ τήν ἧττα τοῦ δημοκρατικοῦ στρατοῦ, πολλές χιλιάδες θύματα καί μεγάλες καταστροφές» (...μιλώντας μέ βαρβαρισμούς δεινούς τά ΄Ελληνικά... Κ. Καβάφης).

Αὐτά δέν ἀναφέρονται σέ σχέσεις μέ άλλους λαούς γιά νά χρειάζεται νά ἀπαλυνθοῦν γεγονότα μέ σκοπό τήν ἀμβλυνση ἐθνικῶν ἀντιθέσεων. ΄Απλῶς ἀπαλύθηκε (διαστρεβλώθηκε) ἡ παρουσίαση τών μεταπελευθερωτικῶν πολιτικῶν ἐξελίξεων, λόγω «προοδευτικότητας» ἐκείνων πού ἔδωσαν τήν κατεύθυνση γιά τή συγγραφή τοῦ βιβλίου, τό πασοκικό δηλαδή ὑπουργεῖο Παιδείας, ἐκείνων πού τό συνέγραψαν καί ἐκείνων πού τό ἔκριναν καί τό ἀξιολόγησαν. ΄Από τήν ἀπελευθέρωση ὡς τό 1946-49 δέν ἔχει συμβεῖ τίποτα; Πῶς καί ἀπό ποιούς ἐγινε ἡ ἀπελευθέρωση; Δέν ὑπῆρξε ὁ Δεκέμβρης τοῦ 1944. Οἱ ἐκλογές. ΄Η ἀποκατάσταση τής Δημοκρατίας. ΄Αλλαγές κυβερνήσεων. Παραμένει στήν ἐξουσία ἡ κυβέρνηση ΄Εθνικής ΄Ενότητας. ΄Η ὁποία ἔχει παραιτηθεῖ ἀπό τόν ΄Ιανουάριο 1945. Καί ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἀπλῶς ξεσπά καί ὀλοκληρώνεται. Δέν τόν συμφέρει τόν «προοδευτισμό» ἡ ἀλήθεια. Καί τήν διαγράφει. ΄Αν δέ κανείς τολμήσει νά σχολιάσει αὐτή τήν ἀγραμματοσύνη-παρατέθηκαν ἐλάχιστα δείγματα κυρίως ἀπό τά πύ διασκεδαστικά- τήν μεροληπτικότητα καί μισαλλοδοξία, χαρακτηρίζεται ὅτι συνηγορεῖ γιά τήν «παράδοση τής νομιμότητας στους ἐθνικούς φωνακλάδες». Καί φόβοι γιά τόν Καρταζαφέρη στήν ἐξουσία.

΄Αλλιῶς ὁμως ἐξεκίνησα καί ἄλλοῦ κατέληξα. Λογάριαζα νά γράψω γιά τή νέα μας κυβέρνηση. Κρίσεις, ἐπικρίσεις, διακρίσεις... ΄Η ἀνάγνωση τής κυριακάτικης ἐφημερίδας τά ἀνέτρεψε ὅλα. Καί ἡ μνεῖα τοῦ περιβόητου βιβλίου μέ ἀποσυνέθεσε. Τό χέρι ἀπέκτησε αὐτονομία καί ἔγραψε ὅ,τι ἤθελε. ΄Ας εἶναι. Δέν πειράζει. ΄Αν, βέβαια, αὐτά πού ἐγράφησαν ἀξίζουν τόν κόπο καί νά διαβαστοῦν.